

У Х В А Л А
ТРЕТЬОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Кувіли Руслана Миколайовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту „а“ частини першої статті 12 Закону України „Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб“

м. К и ї в
23 січня 2019 року
№ 11-3(I)/2019

Справа № 3-423/2018(6930/18)

Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Литвинова Олександра Миколайовича – головуючого,
Завгородньої Ірини Миколаївни – доповідача,
Кривенка Віктора Васильовича,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Кувіли Руслана Миколайовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту „а“ частини першої статті 12 Закону України „Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб“ від 9 квітня 1992 року № 2262–XII (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 29, ст. 399) зі змінами.

Заслухавши суддю-доповідача Завгородню І.М. та дослідивши матеріали справи, Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Кувіла Р.М. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням визнати такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними), положення пункту „а“ частини першої статті 12 Закону України „Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб“ від 9 квітня 1992 року № 2262–ХІІ зі змінами (далі – Закон), застосовані в остаточному судовому рішенні в його справі, а саме в постанові Верховного Суду від 19 вересня 2018 року.

У статті 12 Закону йдеться про умови призначення пенсії за вислугу років. Згідно з оспорюваними положеннями названої статті Закону пенсія за вислугу років призначається особам офіцерського складу, прапорщикам і мічманам, військовослужбовцям надстрокової служби та військової служби за контрактом, іншим особам, зазначеним у пунктах „б“, „д“, „ж“ статті 1² Закону (крім осіб, зазначених у частині третій статті 5 Закону), незалежно від віку, якщо вони звільнені зі служби:

по 30 вересня 2011 року і на день звільнення мають вислугу 20 років і більше;

з 1 жовтня 2011 року по 30 вересня 2012 року і на день звільнення мають вислугу 20 календарних років та 6 місяців і більше;

з 1 жовтня 2012 року по 30 вересня 2013 року і на день звільнення мають вислугу 21 календарний рік і більше;

з 1 жовтня 2013 року по 30 вересня 2014 року і на день звільнення мають вислугу 21 календарний рік та 6 місяців і більше;

з 1 жовтня 2014 року по 30 вересня 2015 року і на день звільнення мають вислугу 22 календарних роки і більше;

з 1 жовтня 2015 року по 30 вересня 2016 року і на день звільнення мають вислугу 22 календарних роки та 6 місяців і більше;

з 1 жовтня 2016 року по 30 вересня 2017 року і на день звільнення мають вислугу 23 календарних роки і більше;

з 1 жовтня 2017 року по 30 вересня 2018 року і на день звільнення мають вислугу 23 календарних роки та 6 місяців і більше;

з 1 жовтня 2018 року по 30 вересня 2019 року і на день звільнення мають вислугу 24 календарних роки і більше;

з 1 жовтня 2019 року по 30 вересня 2020 року і на день звільнення мають вислугу 24 календарних роки та 6 місяців і більше;

з 1 жовтня 2020 року або після цієї дати і на день звільнення мають вислугу 25 календарних років і більше.

До календарної вислуги років зараховується також період, зазначений у частині другій статті 17 Закону.

Суб'єкт права на конституційну скаргу стверджує, що оспорювані положення Закону в редакції після внесення до них змін на підставі Закону України „Про заходи щодо законодавчого забезпечення реформування пенсійної системи“ від 8 липня 2011 року № 3668–VI містять норму про календарну вислугу років, що унеможлиблює обчислення вислуги років для окремих категорій працівників на пільгових умовах при наявності спеціального закону, який регулює відносини щодо призначення пенсії.

Автор клопотання звернувся до Першотравневого районного суду міста Чернівці з адміністративним позовом про визнання протиправною відмови у призначенні пенсії за вислугу років з урахуванням пільгового заліку вислуги років, передбаченого для працівників Державної кримінально-виконавчої служби України.

Першотравневий районний суд міста Чернівці постановою від 12 червня 2017 року адміністративний позов Кувіли Р.М. задовольнив.

Вінницький апеляційний адміністративний суд постановою від 11 жовтня 2017 року постанову Першотравневого районного суду міста Чернівці від 12 червня 2017 року скасував та ухвалив нове судове рішення про відмову у задоволенні адміністративного позову.

Верховний Суд постановою від 19 вересня 2018 року постанову Вінницького апеляційного адміністративного суду від 11 жовтня 2017 року залишив без змін.

Суб'єкт права на конституційну скаргу стверджує, що оспорювані положення Закону суперечать вимогам статті 8, частини першої статті 9, частини п'ятої статті 17, статті 21, частини третьої статті 22, частини першої статті 46, частини першої статті 64 Конституції України, оскільки не відповідають принципу юридичної визначеності, а внаслідок їх застосування в остаточному судовому рішенні у його справі було порушено його конституційне право на соціальний захист, а саме на отримання пенсії, що призвело до звуження змісту та обмеження існуючих прав і свобод. На думку автора клопотання, положення пункту „а“ частини першої статті 12 Закону суперечать також пункту 6 частини першої статті 92 Конституції України, за яким виключно законами України визначаються основи соціального захисту, форми і види пенсійного забезпечення.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

Відповідно до пунктів 5, 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі зазначаються конкретні положення закону України, які належить перевірити на відповідність Конституції України, та конкретні положення Конституції України, на відповідність яким належить перевірити закон України, а також обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону.

Згідно зі статтею 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга вважається прийнятною, зокрема, за умов її

відповідності вимогам, передбаченим статтею 55 цього закону (абзац перший частини першої); Конституційний Суд України відмовляє у відкритті конституційного провадження, визнавши конституційну скаргу неприйнятною, якщо зміст і вимоги конституційної скарги є очевидно необґрунтованими або наявне зловживання правом на подання скарги (частина четверта).

З аналізу конституційної скарги та долучених до неї матеріалів випливає, що автор клопотання висловлює незгоду із застосуванням норм чинного законодавства України судами при вирішенні справ про призначення пенсій окремим категоріям осіб, на яких поширюється дія Закону.

Суб'єкт права на конституційну скаргу, наголошуючи на неконституційності оспорюваних положень Закону, обмежився цитуванням Конституції України, Постанови Кабінету Міністрів України „Про порядок обчислення вислуги років, призначення та виплати пенсій і грошової допомоги особам офіцерського складу, прапорщикам, мічманам, військовослужбовцям надстрокової служби та військової служби за контрактом, особам начальницького і рядового складу органів внутрішніх справ, поліцейським та членам їхніх сімей“ від 17 липня 1992 року № 393, Закону України „Про ратифікацію Конвенції про захист прав і основоположних свобод людини 1950 року, Першого протоколу та протоколів № 2, 4, 7 та 11 до Конвенції“, Європейської соціальної хартії 1996 року, рішень Європейського суду з прав людини, норм чинного законодавства України, а також посиланням на юридичні позиції Конституційного Суду України, рішення судів касаційної інстанції в інших справах, що не є обґрунтуванням тверджень щодо неконституційності оспорюваних положень Закону.

Крім того, Кувіла Р.М. не конкретизував, які саме положення пункту „а“ частини першої статті 12 Закону належить перевірити на відповідність Конституції України.

Отже, конституційна скарга не відповідає вимогам пунктів 5, 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Кувіли Руслана Миколайовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту „а“ частини першої статті 12 Закону України „Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб“ від 9 квітня 1992 року № 2262–ХІІ зі змінами на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала є остаточною.

**ТРЕТЯ КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**